

ČTOČ

říjen č. 27

**OTROKOVICKÝ
ODDÍLOVÝ
ČASOPIS**

VÍKENDOVKA VEDOUCÍCH

Jako již tradičně se na začátku září uskutečnila víkendovka vedoucích. Pro tento rok jsme zvolili termín 6. - 8. září a destinaci Vrbětice. Po příjezdu jsme se dozvěděli, že je někde v okolí zakopaný poklad, ke kterému musíme získat mapu. Soutěž o pohár pro nejlepšího vedoucího byla tedy zahájena. Začali jsme „seznamovací hrou“. Naším úkolem bylo vymyslet o sobě dvě informace a ostatní museli hádat, zda jsou pravdivé, či nikoliv. Zjistili jsme, že se někteří neznáme tak, jak jsme si mysleli. Následovalo hodnocení již proběhlých akcí a ře-

šení akcí, které jsou v plánu v blízké době. Po příjezdu zbytku vedoucích a otce Pavla jsme hráli další hru. O hry se letos postarala Pája Ovčáčiková, která nás velmi mile překvapila výběrem netradičních, pro nás neznámých, her. I přes lehkou nepřízeň počasí jsme si večer rozdělali oheň a opekli klobásy. Po večeři jsme si k lepšímu trávení zazpívali pár táborových písniček a naučili se jednu novou ukazovačku. Později jsme si vyslechli zajímavou přednášku od otce Pavla o tom, jaký má hudba vliv na člověka a jeho víru. Pustil nám také několik videoukázek a následně jsme si ještě dlouho povídali o různých tématech.

V sobotu ráno nás čekala rozcvička pod vedením Pavči, která nás dostatečně probrala a připravila tak na další náročný den. Potom proběhla rozcvička také pro náš mozek, kdy jsme se krátce zamýšleli nad tématem „stres a jak ho řešit“. Následovalo klasické řešení od dílového roku. Rozdělování akcí proběhlo bez

komplikací, takže se můžete těšit na spoustu zábavy. Protože byl do oběda ještě čas, zahráli jsme si další hru. Videoukázku z této plácačí hry jste mohli shlédnout na našem facebooku.

Následovala, pro většinu vedoucích, nejoblíbenější část dne – oběd!!! Po obědě jsme dořešili ještě nějaké organizační věci, turistické závody a další. K večeru si pro nás otec Pavel připravil zajímavé povídání o jeho životě a následně jsme si vyslechli další část přednášky o vlivu hudby na člověka. Potom už oficiální program skončil a tak jsme se odebrali k ohni, opéct maso, povídat si a příjemně spolu strávit konec dne.

Neděle byla ve znamení úklidu, ale ještě předtím nás, samozřejmě, čekala mše. Na té jsme byli v nedalekých Vlachovicích. Po mši jsme se vrhli na úklid. Potom už byl čas vyrazit za pokladem. Poskládali jsme mapu z ústřížků, které jsme po celou víkendovku sbírali a zdárně objevili poklad. Co bylo jeho obsahem však zůstane tajemstvím. :-P Po příchodu zpět na základnu jsme zjistili, že v soutěži o pohár pro nejlepšího vedoucího jsou dvě první místa, tudíž musel následovat rozstřel. V tom se utkala Anička Lörinczová a já. Vítězem jsem se po urputném boji s Aničkou a jogurtem stal já.

Letošní super víkendovku vedoucích jsme zakončili klasickým “ciky ciky cak” a odjezdem do svých domovů.

Peta S.

PŘEDTÁBOROVKA

V pátek 7.6. 2019 jsme se všichni oddíláci (kromě Tygříků a Myšek) sešli na našem oblíbeném nádraží. A jak už bývá naším dobrým zvykem, rozloučili jsme s milovanými rodiči a vyrazili vstříc další úžasné akci. Vlak se rozjel a nám začala předtáborovka. Pomalu jsme opouštěli Otrokovice plní očekávání, co nám tento víkend přinese. Naším cílem byla fara v Zábřehu.

Když jsme došli a rozhodili si, kde kdo bude spát, šlo se na první hru. No schválně, že neuhodnete, co byla zač? Bylo to rozřazení do skupinek. Pak následovaly hry už po skupinkách. Plnili jsme různé úkoly, kde jsme museli zapojit i mozek. Poslední byla logická hra se sirkami.

Následovala večeře od našich vedoucích a pak už hurá do spacáků a spát. No, spíš do spacáků a povídat si. Ale protože jsme tušili, že půjdeme další den na výlet, snažili jsme se usnout o něco dřív než obvykle.

Ráno se některé holky vzbudily dřív, a abychom se nenudily, opisovaly jsme morseovku. Na snídani jsme měli výborné buchtičky od našich maminek. Vedoucí nám pak řekli, že se půjde na výlet, ale že půjdou spolu vždy dvě skupinky a k nim 3 vedoucí. Po cestě jsme měli za úkol vyfotit co nejvíce zvířat. Vycházeli jsme po 20 minutách tak, aby se skupinky nepotkaly. Byla to velice zajímavá cesta, protože někteří viděli i kance! Musím vám říct, že tolik jsem jich ještě neviděla. Ale nebojte se, vlastnil je jeden pán a měl je v ohradě, takže nám nehrozilo žádné nebezpečí.

Celý výlet byl takový okruh, takže jsme se vrátili po 12:00 a ještě jsme stihli oběd. Poté nám vedoucí dopřáli trochu odpočinku. Další hra spočívala v tom, že jsme měli posbírat co nejvíce podpisů od lidí, a proto se šlo do malého centra v Zábřehu. Následovaly další hry, jako např. „princezna a drak“.

Pak se konala volební kampaň. Rozutekli jsme se po skupinkách do všech různých kou-

tů a začali vymýšlet, jak zaujmout naše voliče. Pak jsme předváděli naše kampaně ostatním a musím říct, že všechny byly skvělé a byla fakt sranda. Dokonce se zapojili i vedoucí!

Pak začal táborák. Všichni hráli a zpívali, opékali špekáčky, smáli se...no prostě zábava, jak má být. Během toho probíhaly neobyčejné volby - zkrátka to byla velká sranda. Vedoucí byli tak hodní, že nám dovolili spát pod širákem. Hrozně jsme si to užili. Ráno nás opět probudilo to krásné slovo "budíček". Vyčistili jsme si zuby a čekala nás snídaneň. A jako vždy jsme po snídani vyrazili na mši svatou do místního kostela. Po mši jsme si zabalili věci, uklidili a zahráli poslední dvě hry. Nakonec jsme se dozvěděli, jak se umístily skupinky, a kdo vyhrál volby (samozřejmě, že vedoucí). A konečně jsme se dozvěděli dlouho očekávané téma tábora: KOCOURKOV. Potom už jsme vyrazili na nádraží. Ani jsme se nenadáli a byli jsme v Otrokovicích. Tento víkend jsme si moc užili. Tímto děkujeme vedoucím, že nám opět připravili tak dobrou akci!

Majda Č.

CELOROČKY SKUPINEK

MYŠKY

Náš školní rok se letos bude odehrávat ve znamení Včelky Máji. Na naší nástěnce v klubovně máme velký úl, do kterého si každá Myška, která přijde na schůzku může přidat včelíčku své barvy. Na schůzkách hrajeme taky spoustu her a výherci můžou získat pylová zrnka.

Letos máme hned několik nových Myšek tak snad se nám podaří zaplnit celý úl a mít na konci roku co nejvíc medu!

Kačka Š.

TYGŘÍCI

První skupinkou, která v tomto roce zahájila své schůzky, byli Tygřící. Naše složení se z části obměnilo, pár ostřílených matadorů nám odešlo do větších kluků Žraloků, ale přivítali jsme i nové tváře. A hned na první schůzce jsme rozjeli novou celoročku. Letos se naši kluci promění v mořeplavce. Každý z nás reprezentuje určitý stát, ze kterého se vydává na cestu za novými objevy. Za účast na schůzkách, případně za úspěch v různých hrách může každý mořeplavec odkrýt libovolné políčko na obří mapě, která znázorňuje oceán. V něm jsou ukryta různá místa, přičemž každé místo má svou bodovou hodnotu. Jsme teprve na začátku, ale věříme, že políčka na mapě se budou rychle plnit, našim mořeplavcům budou body rychle přibývat a snad se dočkáme i ukořistění nějakého toho pokladu. Všem mořeplavcům přejeme hodně štěstí!

Žán

ŽABKY

Letos se Žabky v celoročce budou seznamovat s různými povoláními. Na jednotlivých schůzkách budeme hrát tématické hry, za které holky můžou sbírat body, díky kterým se posouvají po hracím plánu. Pokud se jim podaří přejet barevné políčko, dostanou úkol, který se váže k některému povolání a mají týden na jeho splnění. Úkoly mají nejrůznější obtížnosti, podle toho, v jakém pořadí holky políčko přejedou. Pokud budou úspěšné a úkol se jim podaří splnit, získají kousek puzzle a ty nejlepší budou mít třeba na konci roku poskládaný celý obrázek!

Anička L.

ŽRALOCI

Se Žralokama jsme se letos rozhodli pro farmaření. Náš farmářský simulátor, jak zní pracovní název, bude postaven na pěstování plodin, rozšiřování polností a samozřejmě hospodaření s penězi a surovinami. Kluci si vyzkouší, jaké to je, když farmář čeká na svou první úrodu, když vydělá své první peníze za vypěstované suroviny nebo když poprvé rozšíří své polnosti. Cílem naší celoroční hry je mít na konci roku co nejvíce Peňázů. Peňáze, místní měnu, můžou získat různými způsoby, například prostým příchodem na schůzku. Je ovšem nutné, aby se pečlivě starali o své plodiny a polnosti a moudře nakládali s vypěstovanými surovinami. Takže žhavíme motory na traktorech, sháníme sazenice a jdeme na to!

Peťa S.

SLUNÍČKA

Jak to vypadá letos u Sluníček? Tenhle rok budeme mít ve znamení povídání o vesmíru. Narazily jsme totiž na zajímavou knížku “Jak jsem svým vnučatům vyprávěl o vesmíru” od pana Huberta Reevese. Kniha je psána formou dialogu vnučky s dědečkem. Vnučka se ptá na různé otázky ohledně vesmíru a její dědeček se jí snaží všechno vysvětlit. Kniha se nám velmi líbí a i my jsme spoustu věcí pochopily až právě díky ní. Proto si na každé schůzce kousek knížky přečteme a budeme se dále bavit na toto téma. Holky jsou rozdělené do tří skupinek – hned na první schůzce si vyrobily své rakety a budou jimi cestovat po naší vesmírné nástěnce. Začaly jsme na Zemi a dále proputujeme spoustu galaxií, Hnědou planetu, Slunce a pokud vše vyjde, skončíme až v Galaxii ztracených snů. Tak nám držte palce, a kdo by se chtěl podívat, jak se holkám vede, může nakouknout na nástěnku v zadní místnosti v suterénu.

Kačka K. a Kyka

POTKANI

Naše nová skupinka má letos celoroční hru na téma DAKAR. Během roku proběhne několik etap závodu, na které se budeme v mezičase dopředu připravovat nejen my, ale i naše vozy, díky čemuž získáme nějaké vteřiny k dobru. Největší výhodou tak bude nejvyšší účast na schůzkách a akcích. Kromě toho se na webu každý týden objeví fotka místa, kde bude ukryta informace, důležitá pro nadcházející etapu závodu.

A proč POTKANI? Možná se to spoustě lidí nelíbí a nesouhlasí s tím, ale i když byly i jiné návrhy na název, tento měl nakonec mezi všemi největší úspěch a byl účastníky první schůzky jednohlasně zvolen. Aspoň trochu vás navíc může utěšit fakt, že slovo Potkani má stejná písmena jako „potkání“, což je smyslem našich schůzek – potkat se každý týden s přáteli a užít si sobotní dopoledne.

Strom

TÁBOR OČIMA INSTRUKTORŮ

Tábor Kocourkov byl pro mě letos plný poznání. Viděla jsem vše jinýma očima - a to očima instruktorky. Byla to pro mě ta nejlepší zkušenost, která mi pomohla ujasnit si, jak priority, tak to, jestli mě tato aktivita naplňuje a baví. Jako instruktorka jsem měla více času než vedoucí, což mi umožnilo strávit více času s dětmi, jak už mladšími tak staršími. Něco jiného bylo když jsem byla na táboře jako dítě, protože jsem trávila čas spíše s dětmi z mé skupinky nebo s kamarády, se kterými jsem se znala více.

Tento tábor tomu však bylo jinak! Měla jsem více času v odpoledním klidu a mohla jsem s dětmi hrát hry, při kterých jsme se hodně sblížili. Taky jsem měla možnost více si všimnout když byl někdo smutný nebo když se někomu něco stalo a pomoci mu.

Nebylo to ale jen o tom poznávat děti, ale taky vedoucí a zvykat si na všechny povinnosti. Kolektiv vedoucích měl občas své mouchy, ale to je jak v kolektivu vedoucích, tak i mezi dětmi. I přes občasné neshody jsem se v něm cítila dobře. Když se něco dělo, nikdo nebyl nikdy na nic sám.

No a co se týče povinností? Ano, musíte myslet na více věcí, ale není to nic, co už bych neznala například ze školy. Když máte nějaký program, musíte ho mít důkladně připravený

dopředu, sem tam řešit důležité věci, pomáhat při stavbě a úklidu, chodit později spát kvůli poradám... Nic z toho ale nezměnilo můj názor, že v této společnosti chci zůstat.

Na závěr bych ráda shrnula, co vše mě tábor letos naučil - a to sice řešit problémy, pracovat s dětmi, více si myslet na povinnosti, získala jsem i více zkušeností v oblasti vysvětlování při hrách. Role instruktora vám má umožnit rozhodnout se. Rozhodnout se, jestli chcete jít příkladem a motivat mladší nebo jestli se na tuto pozici necítíte. Nejkrásnější na tom je to, že ať už bych se rozhodla jakkoliv tak vím, že oddíl neztratím.

Natka

Před letošním táborem jsem byl ve velkém očekávání, jelikož poprvé byl můj úkol nejen se na něm bavit, ale už i předávat své dosažené zkušenosti, znalosti a vymýšlet plnohodnotný program. Protože u kluků instruktora dělám už nějaký ten rok, tak pro mě nebyl žádný velký problém do kolektivu vedoucích zapadnout. Největší obavu jsem měl ze svého programu, na kterém stála část táborového dne - měli jsme totiž na starosti jednotlivce. Nakonec však vše dopadlo dobře a byla to jedina z věcí, kterou jsem si nejvíce užil.

Lexa

BYE BYE HOLIDAYS S OSLAVOU

10 LET OTEVŘENÍ HŘIŠTĚ

V neděli 1. 9. 2019 se v odpoledních hodinách sešli vedoucí, děti, rodiče i široká veřejnost, aby zakončili prázdniny a zároveň přivítali nový školní rok. Aby toho nebylo málo, letos naše hřiště slavilo kulaté narozeniny, tedy 10 let, a co by to bylo za narozeniny bez pořádné oslavy.

Hlavní vedoucí - Denis s Kačkou K. si vzali úvodní slovo a společně shrnuli dění v obou našich oddílech a také, co všechno se na hřišti za tu dobu událo. Poté se ujal slova Zbyňa Vacl, jakožto hlavní mentor celé stavby našeho hřiště, za což jsme mu náležitě vděční a za to od nás obdržel symbolicky dres s číslem 10. Nakonec bylo všem přítomným požehnáno O. Pavlem a společným přípitkem jsme celou akci odstartovali. Bylo možné si prohlédnout fotky ze stavby hřiště a posedět u prezentace fotek zaměřené na dění na hřišti i celkové dění v obou oddílech. Pro děti i dospělé byly přichystány nejrůznější disciplíny a soutěže, ze kterých jsme později vyhlášovali a odměňovali ty nejlepší z nejlepších v kategorii mladších dětí, starších a samozřejmě i v kategorii dospělých.

Odměnou pro všechny bylo také skvělé grilované maso, vychlazená točená kofola a mnoho dalších drobných pochutin, kterých bylo na každém stole plno. A aby bylo maso obzvláště propečené a kofola správně vychlazená, o to se postaralo osazenstvo z řad našich mužů.

Po té oficiální části programu se celé hřiště rozdělilo na dvě poloviny, tedy na starší a mladší děti a hrály se společně různé hry. Ostatní mohli zasednout ke stolům a ke společné debatě u dobrého jídla a pití. Končili jsme v podvečerních hodinách. Počasí nám vyšlo na jedničku a z pohledu jednoho z organizátorů se akce snad vydařila a všichni si to užili. Děkuji všem, kteří nám jakýmkoli způsobem pomohli s přípravou i průběhem celé akce.

Áda S.

ZPÁTKY DO MINULOSTI...

CESTA ZA SVATÝM OTCEM, ANEB JAK JSEM PŘIŠEL KE SLOCE V MOUŠE

Psal se rok 2009 a celá republika se chystala na příjezd sv. otce Benedikta XVI. Já jsem byl ještě dost mladý, tak se akce tehdy ujal Čambus. Ve skupině jsem nebyl nejmladší, nejmladším členem zde byl můj bratr Feďa. Vzpomínám si, že jsme vyráželi docela brzo nad ránem, a že cesta vůbec neubíhala. Ale už někdy dopoledne jsme dorazili na hlavní nádraží v Praze. Měli jsme docela dost času na přípoj a tak už nevím z jakých pohnutek, ale dostal jsem chuť na nějakou dobrou baštu. Když už jsem na výletě v Praze tak proč ne do Mc Donalda! "V Praze je přeci na každém rohu". Nebyl! No, abych byl stručný - díky mé vysněné baště jsem nestihl vlak s ostatními. Naštěstí se Žán obětoval, vysedl z vlaku a počkal na mě. Samo sebou jsem se cítil hodně trapně a alespoň jsem se s ním rozdělil o svůj gáblík. Mezitím se zbytek výpravy jel ubytovat. Po příjezdu ostatních, kteří se vrátili na plánovanou prohlídku Prahy jsme se k nim přidali, a já už se od nich celý den ani nehnul. Zbytek akce proběhl už v klidu a bez větších problémů. Svatého otce jsme viděli, a při jeho průjezdu davem jsme hlasitě skandovali "Benedecto"!

Takhle jsem přišel ke svému "Mekáči" v písničce a pokaždé když se zpívá si vzpomenu na onu událost, která se mi vryla velmi hluboko do paměti. A ještě jednou bych chtěl poděkovat Žánovi za jeho obětavost.

Karel O.

VÝSADEK

Příběh se vám může zdát přitažený za vlasy, ale opravdu se tak stal. Avšak nemusí se vždy jednat o přesný deníkový záznam, ale o můj osobní pohled.

Děkuji všem, kteří mi svědčili své osobní zážitky a mohu se o nich díky nim zmínit. Doufám, že ten, kdo se o sobě dočte, se neurazí. O všech účastnících jsem se snažil psát se vsí úctou. Za případné nesrovnalosti se omlou-

vám a budu se těšit na vaše cenné připomínky. Tak jdeme na to...

Asi týden před samotnou akcí se mě brácha ptá: „Nepůjdeš na výsadek?“. Říkám si "noční akce se super lidmi, příroda, šifry, nemusím jít spát po večerníčku a hlavně akce, která je určená úplně pro všechny"... Toho se prostě musím zúčastnit!

Sraz byl 16:50 v kostele, ale opomenul jsem že u sv. Michaela, což jsem zjistil, až když u sv. Vojtěcha bylo pusto prázdno. Před vchodem nebyl logicky nikdo krom Kačky a posléze přibíhající Danči, které opomenuly stejnou věc. No naštěstí je to kousek a mši jsme nakonec stihli tak akorát.

Písně byly všechny ze zpěvníku Blatník a hrané na kytary. Dokonce nám vyšly i tematická čtení o Mojžíšovi, který podle O. Šupola prožil také dobrý výsadek a dále nás obohatil moc hezky natočený videoklip o tom, jak se může dál šířit dobro které vykonáme.

Po mši přišlo nemilé zjištění. Naše pětičlenná skupina měla jen tři členy. Jeden se odhlásil - zřejmě dostal strach, a druhý si po cestě na výsadek (asi deset kroků od domu) podvrtil kotník. Minimum pro účast byli čtyři členové, tak co teď s tím? Zatím nic. Přesunuli jsme se k suterénu, kde se zanechaly naše lehčí, zato objemnější věci na spaní, odkud nám je převezli organizátoři k místu našeho ranního odpočinku. Až u suterénu mi začalo vrtat hlavou, kde jsou všichni kluci, protože holek přišlo skoro dvakrát tolik. My jsme pořád byli jen tři, ale stateční a odhodlaní. Ve složení - neohrožený Jožka Ambrúz, natrénovaný Honza Staněk a má maličkost. V této sestavě jsme asi budili až příliš velkou úctu a respekt na to, aby se někdo z ostatních pětičlenných skupinek přidal k nám. Nakonec sirky rozhodly, že to bude Vojta. Odevzdali jsem mobily a nechali si jen jeden do skupinky.

A pak to přišlo. Za hudby z Hobita a Pána Prstenů Martá vznešeně přinesla na měkkém baldachýnu osm prstenů moci. Následně nám hlavní organizátoři vysvětlili několik základních pravidel a pokynů. My hobiti - Pytlíci, musíme dostat prsteny moci do Mordoru. V každé skupince bude jeden prsten, který se bude předávat po jednotlivých stanovištích mezi členy skupinky. Kdo má u sebe prsten, musí vždy po určitý čas mlčet. Máme se vyvarovat útoku Přízraku, který se nesmí přiblížit k nositeli prstenu. Vyfasovali jsme Elfsko-Český slovník, první mapu a šifru. Naše neohrože-

ná skupinka se vznešeným jménem ŠÍPKOVÉ TRNÍ (rostlo tam poblíž) i všechny ostatní skupinky na znamení začaly luštit. Bylo to runové písmo, ze kterého nám prozradili jen šest písmen. Byl to mazec, vůbec jsme si nevěděli rady. Během pár minut první skupinka PEČENÉ KŘEPELKY (Pája a spol.) zmizela v nedohlednu. Museli mít tahák, jinak to není možné! Následovaly další a další, až jsme zůstali sami. Nakonec jsme i my dokončili šifru a vyluštili, že naše první cesta povede k lávce na Baťově.

Honza s Jožkou nasadili rychlé tempo a padl první sáček sušeného hovězího, aby byl v žaludku kvalitní základ. Obloha hrála všemi barvami a slunce se pomalu klonilo k západu - bylo to uchvacující. K lávce jsme dorazili asi pátá a Kyka zrovna před námi našla další šifru. Po otevření se před námi objevil papír plný zelených, modrých a fialových teček. Co s tím?! Už se šefilo a čelovky zářily, když přišly další tři skupinky, které si v rámci tréninku zašly hledat k moravní lávce. Po nějaké době jsme s vyluštěním šifry nebyli ani o kus dál, tak nám Pája poradila, ať se držíme jen jedné barvy. Po vyluštění v šifře stálo "Napajedla, činžák, čp.1346". Poradili jsme skupince LOUPÁCI (Kovic a spol.) a vyrazili jsme na cestu vstříc osudu.

A pak to přišlo. Vyšel obrovský rudý měsíc. Nikdo z nás netušil, že je dnes úplněk. Bůh na nás rozhodně tuto noc myslel a jen co nositel prstenu mohl mluvit, pomodlili jsme se za vše a poprosili o požehnání naší cesty. Měsíc nám svítil na cestu tak jasně, že baterek nebylo vůbec potřeba. V Napajedlích jsme po chvíli hledání úspěšně našli vchod čp.1346, ale ten byl už obsazen čtyřmi skupinkami, které urputně hledaly další šifru. Věděli jsme, že kousek u cyklostezky byla Páťa Večeřová a Lucka Chlupová s nataženou kurtnou mezi stromy a u nich dvě skupinky, ale bylo nám řečeno, že musíme ještě něco najít. Ani po půl hodině hledání jsme nic nenašli. To přece není možné, aby pět skupinek (plus minus dvacet pět lidí) nenašlo šifru v okruhu dvaceti metrů od vchodu.

Zahrádka okolo činžáku byla pošlapaná, trávník skoro rozkopaný, všechny škvíry do detailu prohledány, ale šifra nikde. Po chvíli za mnou přišel Vojta, že tu šifra nikde není a máme jít za Luckou a Pátou. Cože?! Předal jsem informaci dalším skupinkám a šli jsme tam. Šlo o to udělat na napnuté kurtně živý řetěz alespoň ze čtyř lidí, kdy první se drží stromu, ostatní se drží toho za sebou a ten poslední musí strhnout šifru (kousek papíru

na provázku uvázaný na větvi) a přitom nespadnout. Podařilo se nám to až napodruhé, protože Vojta se k nám zapomněl přidat. Získali jsme číselnou šifru, kdy každé číslo značilo počet čar, které spojuje. Dohromady nám vyšel text: "Spytihněv, rozcestník, přístav".

ŠÍPKOVÉ TRNÍ vyrazilo společně s PEČENÝMI KŘEPELKAMI dál, měsíc nám stále krásně svítil na cestu a začínalo mírně přituhovat. U rozcestníku, který byl kousek u jezu s elektrárnou byla po deseti minutách úspěšně nalezena elfská šifra a po dalších patnácti minutách i pokořena. Šifra nás pochválila, jak hezky pokračujeme. Vystrašila, že větší půlku cesty máme před sebou a napověděla, že další indicie je v blízkosti žlutého mostu, který se nachází poblíž radiokomunikačního střediska a k tomu nám dala další mapu. Po delší úvaze jsme zvolili most u vysílačů v Topolné, ale jestli bude žlutý, to jsme netušili. Šli jsme už sami, nejdřív kolem štěrkárný, pak kolem pole neznámých tři a půl metrových rostlin (možná to byl len). Za polem na křižovatce měla briefing skupinka GANDALFOVY RŮŽOVÉ BAMBULKY

(Peťa Skalník a spol.) a rozhodovali se, kam dál. My jsme v tom měli jasno - vpravo přímo k vysílačům. Chvíli to byla normální cesta, která se pak ale změnila na oranici (připomněli jsme si oblibenou zahřívací hru Dostihy).

A pak se objevil. Ze tmy se na nás pomalu začal vynořovat most a jeho barva byla - mou-dří už vědí - žlutá! Kolem bylo nějak podezřelé ticho, slyšet byly jenom naše kroky a něco tu nesesedlo. Zpoza mostu na nás vyskočila zelená postava lezoucí po čtyřech. GLUM! "Tlustí, špinaví hobitci vraťte mi miláška!" zakřičel a rozběhl se na nás. Uběhl neuvěřitelné dva metry a pak z ničeho nic Glum upadl a nemohl se zvednout ani pohnout. No, možná se mu to přikleknutí nestalo jen tak, ale i znehybněný nepřestával křičet, že chce zpátky miláška. Jakmile jsme ho pustili, hned se rozpovídal. "Tlustí, špinaví, oškliví hobitci nám musí odpovědět na tři hádanky a my jim povíme kam dál". A začal recitovat první hádanku. Bohužel pro něj jsme já i Jožka Hobita četli a filmy jsme viděli tolikrát, že než stačil hádanku dokončit, už jsme znali odpověď - hora. Co dál Glume? Vajíčko, zuby, čas, rybiška. Glum se zasmál a krom nadávek na tlusté, špinavé, ošklivé a moc chytré hobitky, řekl skoro šeptem jen tři slova: "Kněžpole, náměstí, socha". Hned jsme vyrazili, protože se k nám blížila další skupinka a v dále za sebou jsme slyšeli tak hlasitý dívčí jekot, že musel vyplašit zajíce v okolí až dvou kilometrů. Cesta, která vedla podél pole, byla značená jako cyklostezka, ale na galuskáči byste ji rozhodně neprojeli s neohnutým předním kolem. Pak přišel les. Stromy byly husté, tmavé a zakryly i jinak skoro oslňující měsíc. Po dvaceti minutách jsme před sebou spatřili několik světel. Byly to dvě skupinky - ATLETI A ŠTĚPKA (Tomáš Janeček) a DIPLOMATICKÁ DELEGACE Z MORDORU (Anička Löri). Obě skupinky šly přímo proti nám. Teď kdo jde špatně - oni nebo my? Zřejmě oni, když nám dal dobrák glum správný směr. Po chvíli les zůstal za námi a my za svitu měsíce pelášili dál. Před Kněžpolí na nás z hasičské zbrojnice doléhaly zvuky a svatební hostiny.

Škoda, že nebyl čas se k veselí připojit. Došli jsem pak na náves, kde stál pomník hrdinům padlým za války. Přes veškerou snahu jsme dlouho další šifru nemohli najít a museli jsme si zavolat o radu, jestli vůbec hledáme na správném místě. Šifra byla tentokrát v podobě čtverečkováného papíru plná přerušovaných a plných čar, písmen a číslic. Tady zaválel Jožka Ambruz a během půl hodiny se mu podařil složit takový parníček/korunka. Ani my, ani on sám nechápal jak. Poskládáním vznikla dvě slova: "kostel Jarošov". Všichni jsme byli šťastní bez sebe - opravdu klobouk dolů před takovou šifrou! Když jsme odcházeli, zanechávali jsme tam tři skupinky a nechápali jsme, jak se stalo, že jsme najednou první.

V Jarošově jsme minuli pivovar a kousek dál už stál kostel. Zde jsme šifru našli skoro hned, a i na řešení jsme přišli poměrně brzo. Jednotlivá písmena byla napsána pomocí světových stran a na danou světovou stranu jsme museli jet tužkou. Třeba „T“ bylo: VVZJJ. Výsledek byl: "Kaple sv. Rocha". A to bylo vcelku kousek! Předali mi prsten, byla na mě řada, ale sotva jsme vyšli, objevila se červená fabie a z ní vyskočil: Přízrak!!! S mečem a jekotem se po nás rozeběhl. Začal jsem utíkat s nadějí, že ho zbytek skupinky zaklekne, ale když jsem se otočil, zjistil jsem, že se tomu slizkému přízraku Symplovi podařilo vysmeknout a že mě může zachránit jenom moje rychlost. Zahodil jsem všechno, co jsem mohl, ale byl jsem pomalejší a po třiceti metrech mě chytil. Minuli jsme skupinku PEČENÉ KŘEPELKY, na které se Přízrak také vrhnul, ale ta ho tentokrát úspěšně zlikvidovala a Peťa Ovčáček s prstenem jen z dálky křičel: "Pusťte mě na něj!" Měl jsem u sebe prsten a mapu, takže jen s pomocí gest jsem ostatním ukazoval cestu. Cesta vedla dále na kopeček směrem k Hradišti, kde na vrcholu stála Kaple sv. Rocha. U kaple jsme našli šifru celkem rychle, šlo o číselnou tajenku a vyluštili jsme "Kino Hvězda".

Cestu ke kinu jsme zvolili delší, než jsme původně chtěli, protože není nad to dát si do nohou o pár set metrů navíc. Když naše una-

vená těla dorazila ke kinu, opouštěla nás pomalu síla ke hledání šifry a po jejím objevení se vytratila i síla myslet. Tato šifra nám zabrala

nejvíc času a nejvíc potrápila naše mozkové buňky. Předběhly nás asi tři skupinky, až Vojta po nesčetných pokusech plácl do davu řešení a nám došlo, že je to ono. Měli jsme doputovat na Mariánské náměstí a vhodit prsten do Hory osudu (kašny), která bude hlídaná. Kromě této A4 plné změní čísel a teček tam byl vzkaz: "Skupince, která se vyfotí u aquaparku jen v plavkách odečteme hodinu z celkového času". Bylo asi šest stupňů, to si dělají srandu?! Nevěděli jsme, jak se rozhodnout, ale o hodinu zkrácený čas byla lákavá nabídka a tak jsme to nakonec udělali. Není nad to pózovat v zimě, v noci a v plavkách před aquaparkem!

Netrvalo dlouho a stáli jsme před Mariánským náměstím. Marťa v overalu pandy (nic teplejšího prý nemá) nám vysvětlila, o co půjde. Zjednodušeně: dostat prsten do kašny, koho seknou mečem vypadává, nesmí seknout nositele prstenu (Honzu). Následovaly dvě minuty na poradu a šlo se na to. Situaci nám usnadnil Karel Ondřich, který se k nám přiblížil. Řekl jsem klukům šepem "teď nebo nikdy", oběhli jsme Karla a zbýval jen Sympl. Odlákali jsme jeho pozornost, Honzovi se tak uvolnil prostor a prsten konečně mohl skončit na dně kašny. Zvládli jsme to! Čekala nás vyhřátá sokolovna, kde jsme se po třiceti kilometrech konečně setkali s našimi měkkými spacáky a většina je taky hned využila a šla hned spát.

Marta nás ráno opatrně nadvakrát vzbudila, a pozvala na bohatou snídani. To přišlo po dlouhé noci každému vhod. Všichni si vypravovali historky z noci a bylo co poslouchat. Vrátili nám konečně mobily, protože nejmenovaní nedočkavci už nemohli vydržet tak dlouho bez sociálních sítí. Během chvíle jsme si sbalili své věci a jako jedna velká skupina, čítající asi čtyřicet lidí, jsme vyrazili směr nádraží. Byla bohužel zvolena delší, zato pomalejší cesta a tak jsme již tradičně nestihli vlak.

Asi největší zápch z celého výsadku se ale odehrál paradoxně právě při přestupu na nádraží ve Starém Městě. Na nádražních hodinách nad námi si spokojeně seděl holub, což není nic neobvyklého, kdyby někdo ze srandy neřekl: “Že ho netrefíte gumičkou?”. A gumič-

ky do vlasů začaly lítat vzduchem a holub že by třeba odletěl? Ne, proč? Dokonce ignoroval i úspěšné zásahy. Až po několikátém zásahu odletěl o deset metrů dále jakoby se slovy: “Dejte mi už pokoj!” Odolný to holub! Budiž mu sláva!

Úspěšně jsme dorazili do Otrokovic. Za ohlušujícího skandování fanoušků Sparty proběhlo na nádraží vyhlášení výsledků našeho nočního snažení. Rozloučili jsme se netradičně, díky skandujícím spartanům: “CIKY CIKY CAK! HOJ HOJ HOJ! SPARTA!” a rozešli se do svých domovů s těly sice znavenými ale s dušemi plnými nových zážitků a Božího požehnaní.

ZÁPICHY Z CESTY OD JEDNOTLIVÝCH SKUPIN

Skupina PEDRO – Kuna a spol. – vřískající skupina.

- V lese holky narazily na bezdomovce, od kterých utíkaly s jekotem, takže chudáci bezdomovci se nemohli v noci pořádně vyspat.
- Když narazily na Gluma, pištěly, jako když je na nože berou a byly z toho tak rozhozené, že si zašly až do Topolné.
- U kaple sv. Rocha jim mladý pohledný jinoch nabídl brko marihuany, ale zdvořile odmítl, nebyla prý chuť.

Skupina DIPLOMATICKÁ DELEGACE Z MORDORU – Anička Lōri a spol.

- “Holky já asi nemám prsten!” nebo „Holky já asi nemám mapu...”
- U kina si vyslechly od kolemjdoucích: „Holky tady se nevyspíte, tady jsou ostré hrany.”
- U většiny na ně musel sestoupit Duch Svatý, jinak prý nechápaly, jak to zvládly.
- Když narazily na Přízrak, vyděsily se tak, že úplně strnuly a on běhal kolem nich.

Skupina ATLETI A ŠTĚPKA – Tomáš Janeček a spol.

- Nejhorší bylo pro Toma, když si chtěl dát tepláky, ale v batohu nebyly.
- Když Tomovi předali prsten a měl mlčet. Po patnácti minutách Verča říká: “Není ti špatně? Jsi nějak potichu!”

Skupinka GANDALFOVY RŮŽOVÉ BAMBULKY Petr Skalník a spol.

- Při cestě do Kněžpole... - “Peťo, kolik je hodin?” - “Nula pět.” - “Ale kolik nula pět??” - “Nula nula pět!!” - “Jako deset nula pět?” - “Neee pět minut po půlnoci!!!!”
- Celá skupinka půl minuty objímala Gluma s přesvědčením, že se jedná o Přízrak. Ten si to ale natolik užíval, že nic neřekl.

Skupinka PEČENÉ KŘEPELKY - Pavča Ovčáčíková a spol.

- Pro Petu bylo nejhorší když měla Pavča prsten a 40 minut nepromluvila.

Skupinka LOUPÁCI – Kovic a spol.

- U druhé šifry (barevné puntíky) Kovic říká: “To mi chceš tvrdit že je tam víc jak jedna barva???” Byly tam čtyři..
- Vlezli jsme do lesa, půl hodiny tam bloudili a když jsme vylezli ven, byli jsme jen o sto metru dál.
- Glum sebral Kovicovi svačinu. Kovic: “Tak to teda NE!!” A pověsil Gluma ze žlutého mostu hlavou dolů.

Skupinka TLAK – Kika a spol

- Anička 2x spadla z cesty.
- Liduška měla prý krásné plavky, ale k aquaparku nešly, takže zůstaly nevyužité.
- Během výsadku přišli o jednoho člena, ale čtyři členové přibyli.
- Vyšly jsme směr Napajedla, Liduška říká: “Já vím kam jdeme, my jdeme do Kvasic!”

Organizátoři:

Martá na Sympla (Přízrak): “Pojd’, tuhle skupinku ještě nemáme!” Sympl: “Já už nechci!”

Lída: “Moc se mi líbilo, když jsme u plánování akce objevili kapli sv. Rocha u Hradiště. Je to opravdu kouzelné místo.”

Sympl: “Karel když náhle všechno odhodil, jako by byl dvakrát menší - vypadal jako když se vyklubou housenka a nechá za sebou staré tělo...”

Závěr

Chci poděkovat všem lidem co se zúčastnili. Nebyl to žádný souboj rivalů, ale často skupinky spolupracovaly. Všem šlo hlavně o to, abychom všichni došli jako jedna parta. Nikdo nedělal žádné naschvály, díky moc!!

Rovněž děkuji všem organizátorům - zejména Marti, Lídě, Symplovi, ale taky Karlovi, Pavlovi a Marovi. Otcí Šupolovi za mši svatou s tématickým kázáním. Pro obyčejného účastníka je to pohodička, nabalí se, přijde na sraz a už si jen užívá nachystaný program. Ale naplánovat to, vymyslet všechny šifry (nejvíc se mi líbilo skládání), projet si trasu, sehnat prsteny, najít obětavce, kteří pomohou nebo taky místo na přespaní...Je toho hodně, co někteří možná nevidí, díky.

Ale nejvíc chci poděkovat Pánu Bohu. Byla to požehnaná noc, plná darů Ducha svatého, prozářená nádherným měsícem. Nebylo žádné zranění, žádný větší problém, mohli jsme si to užít naplno! Děkuji, Bože!

Jestli pojedou příští rok? Rozhodně ANO! Akce jako je výsadek člověka trochu změní a nevrátí se stejný. Je to něco, co člověk v papučích a pohodlí domova nezažije ani nepochopí. Slova mi v tuto chvíli nepostačují, ale myslím že kdo tam byl, ví.

Pokud váháte, jestli jet příští rok, tak neváhejte - rozhodně to stojí za to!!

Karel Staněk

LTŠ - LETNÍ TÁBOROVÁ ŠKOLA

Každý rok pořádá asociace TOM akci pod krycím názvem LTŠ – letní táborová škola... počkat, cože? Škola? O prázdninách? Naštěstí LTŠka na Polaně připomíná školu jen názvem. Nejen že se tam nesedí v lavicích, ono se tam nesedí vůbec. Ale nepředbíhejme...

Byla krásná sluníčková neděle, s Aničkou jsme si zabalily si své saky paky a krosny, které nakonec připomínaly spíše ověšené vánoční stromečky a vyrazily jsme vstříc dobrodružství.

Kolem šesté hodiny večerní jsme se i navzdory velké zátěži vítězoslavně vyškřábaly rudé a zpocené až na Polanu. Tam nás přivítali vedoucí. Večer jsme si zahráli seznamovačky a šlo se spinkat.

Po dvou náročných dnech nabitých nejrůznějšíma běhačkama jsme očekávali odpočinkovou středu, protože to bývá kritický den. Ale na to se tady očividně nehraje, protože jsme se ve středeční ráno v šest hodin vypravili na přechod Malé Fatry.

První den jsme sice viděli velké prd, ale na druhou stranu nás aspoň nedemotivoval výhled na krpály před námi. Dorazili jsme zmrzlí a fialoví (ne mrazem, ale od borůvek) na chatu Pod Chlebom. Druhý den nám krásně vyslunilo svítičko a my se jen kochali.

Po návratu z Fatry nás uvítala paní Hani s ukázkou turistických závodů. Ta hned zavětřila otrokovičandy a my s Aničkou jsme pobraly všechny ceny. Kromě dalších her (opět převážně v podobě běhaček) jsme si také vyzkoušeli animování, potom jsme upořádali vernisáž v komických kostýmech s peckovní nealko party se spoustou skvělého jídla, širákovali a táborákovali jsme.

V den odjezdu jsme měli všichni na krajíčku. Nikomu se nechtělo nechat za zády tak úžasný týden a ještě úžasnější partu lidí.

Pokud váháte, jestli jet, neváhejte a určitě vyražte! Nakouknete pod pokličku ostatním oddílům, načerpáte mraky inspirace, nasmějete se, ale také si sáhnete na dno (přičemž se nasmějete ještě víc :D) a potkáte spoustu skvělých lidiček, se kterými toho máte tolik společného.

A kdybyste se obávali, že to pro vás bude náročné, vězte, že když jsme to daly my dvě - Anča a Lúca, zvládne to každý!

S láskou L²

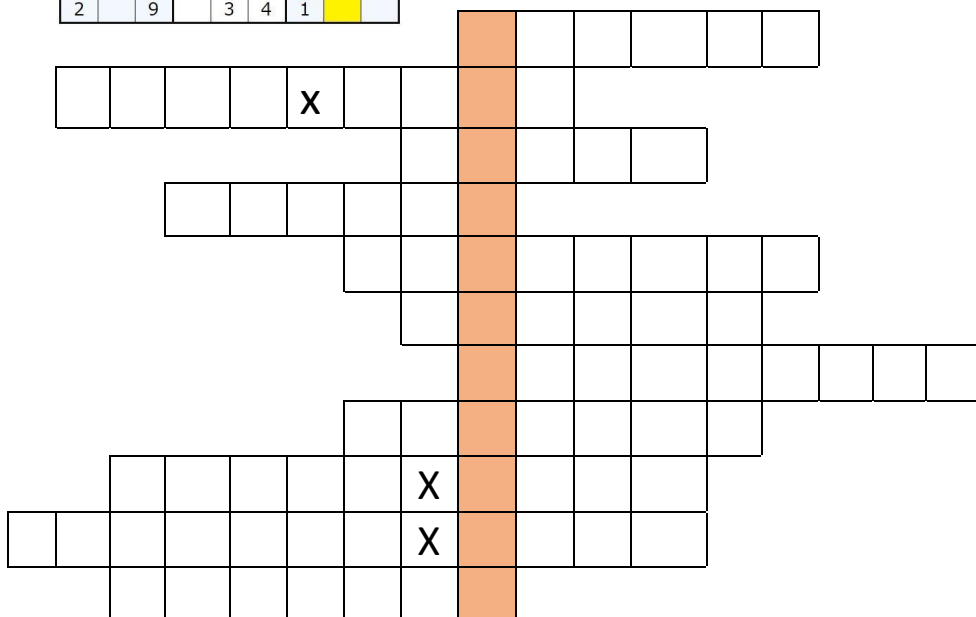

A TEĎ NĚCO PRO CHYTRÉ

HLAVY...

6	7		1	9	2		
		2	6			8	
1			2		7	4	6
	8		4			7	6
				8	5		3
	9		3			1	2
4			5		8	6	9
		5	9				2
2	9		3	4	1		

__ . 10. 2019
pojedeme na..

1. Stan se dělí na 2 části. Podsada a...
2. Jiný název pro táborový občůdek.
3. Spí se ve...
4. V noci se o tábor stará...
5. Každý večer se scházíme u...
6. Co je po modlitbě, ale před obědem.
7. Není moc oblíbená a následuje po probuzení.
8. Služba, která zapisuje, co se předchází den stalo.
9. Jeden z táborových trestů. Obnáší příjemnou procházku k Ordějovu.
10. Odpočinková část dne.
11. Když se ti chce kakat, běžíš na...

OTOČ

OTrokovický Oddílový Časopis

Časopis vydávají turistické oddíly mládeže TOM 1412 a TOM 1419 Otrokovice

Redakce: Vojta Rafaja (rafaja@seznam.cz), Kačka Šibravová (kacka.sibravova@gmail.com)

www.tom-otrokovice.cz • [www.fb.com/TOMICIOTROKOVICE](https://www.facebook.com/TOMICIOTROKOVICE)

Za podpory města Otrokovice

© 2019